

Skarżąca twierdzi, że nie występuje tu *prima facie* selektywność w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Wywodzi, że określenie ram odniesienia przez Komisję jest nietrafne i że właściwy system odniesienia, tj. dalsze istnienie niewykorzystanych strat na płaszczyźnie osoby prawnej mimo nabycia udziałów, stanowi podstawowa reguła krajowego prawa podatkowego. Następnie utrzymuje ona, że sama klauzula pozwalająca na restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji (zwana dalej „Sanierungsklausel”) stanowi odstępstwo od tego wyjątku; tym samym prowadzi ona z powrotem do systemu odniesienia i jest zatem zgodna z systemem.

2) Zarzut drugi: Sanierungsklausel jako ogólny środek

W ramach tego zarzutu skarżąca twierdzi, że Sanierungsklausel stanowi ogólny środek i tym samym nie może ona zostać uznana za pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Utrzymuje, że Sanierungsklausel jest dostępna dla wszystkich osób prawnych podlegających opodatkowaniu w Niemczech oraz że nie wiąże się ona ani otwarcie, ani w ukryty sposób z ich rozmiarem, terytorium, na którym prowadzą one działalność ani z gałęzią produkcji, do której one przynależą.

3) Zarzut trzeci: uzasadnienie z uwagi na naturę i wewnętrzną strukturę systemu podatkowego

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi, że Sanierungsklausel jest uzasadniona naturą i wewnętrzną strukturą niemieckiego systemu podatkowego, gdyż jako logiczne odstępstwo od wyjątku przepadku strat przewidzianego w § 8c ust. 1 Körperschaftsteuergesetz (niemieckiej ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zwanej dalej „KStG”) prowadzi ona z powrotem do systemu odniesienia.

4) Zarzut czwarty: brak obciążenia budżetu państwa

W ramach tego zarzutu skarżąca twierdzi, że Sanierungsklausel nie może prowadzić do istotnego z punktu widzenia pomocy obciążenia budżetu publicznego i już z tego względu nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Utrzymuje, że w przypadku restrukturyzacji jedyną alternatywą polega na niewypłacalności danej osoby prawnej lub na uzdrowieniu jej sytuacji finansowej, oraz że dzięki Sanierungsklausel, która umożliwia uratowanie osoby prawnej, utrzymana zostaje możliwość pobierania w przyszłości podatków od danej osoby prawnej.

5) Zarzut piąty: naruszenie unijnoprawnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

W ramach zarzutu piątego skarżąca twierdzi, że Komisja z uwagi na swoją praktykę i niezakwestionowanie uregulowania poprzedzającego przepis § 8c KStG oraz porównywalnych uregulowań innych państw członkowskich spowodowała powstanie po stronie skarżącej oczekiwań, które zasługują na ochronę na podstawie wiążących informacji i niemożności przewidzenia, że Sanierungsklausel może zostać uznana za pomoc.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2011 r. — S & S Szlegiel Szlegiel i Wiśniewski przeciwko OHIM — Scotch & Soda (SODA)

(Sprawa T-590/11)

(2012/C 25/117)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: S & S Piotr Szlegiel Jacek Szlegiel i Robert Wiśniewski sp. j. (Gorzów Wielkopolski, Rzeczpospolita Polska) (przedstawiciel: R.Sikorski, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Scotch & Soda BV (Hoofddorp, Niderlandy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 sierpnia 2011 r. w sprawie R 1570/2010-2;

— oddalenie w całości sprzeciwu nr B1438250;

— nakazanie pozwanemu dokonania rejestracji zgłoszonego znaku towarowego; oraz

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżący

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „SODA” dla towarów z klasy 25 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6970875

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Scotch & Soda BV

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy „SCOTCH & SODA” zarejestrowany pod numerem 3593498 dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza: (i) nie uznała, iż między tymi znakami towarowymi istniały wystarczające różnice pod względem wizualnym, fonetycznym i koncepcyjnym, w szczególności w ramach analizy koncepcyjnych znaczeń tych znaków towarowych; (ii) nie określiła i nie zbadała prawidłowo elementów dominujących kolidujących ze sobą znaków towarowych; (iii) nie uwzględniła prawidłowo poziomu uwagi przeciętnego konsumenta tej kategorii rozpatrywanych towarów.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2011 r. — Anbouba przeciwko Radzie

(Sprawa T-592/11)

(2012/C 25/118)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Issam Anbouba (Homs, Syria) (przedstawiciele: adwokaci M.-A. Bastin i J. M. Salva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi w całości;
- stwierdzenie zasadności niniejszej skargi w odniesieniu do wszystkich zarzutów;
- wyrażenie zgody na połączenie niniejszej skargi ze skargą wniesioną w sprawie T-563/11;
- orzeczenie, iż możliwe jest częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów, ponieważ część aktów, których nieważność należy stwierdzić może zostać oddzielona od całego aktu;
- w konsekwencji:
 - częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/685/WPZiB z dnia 13 października 2011 r. i rozporządzenia Rady (UE) nr 1011/2011 z dnia 13 października 2011 r. poprzez usunięcie z nich nazwiska Issama ANBOUBY oraz wzmianki dotyczącej wspierania przez niego aktualnego reżimu syryjskiego;
 - ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/685/WPZiB z dnia 13 października 2011 r. i rozporządzenia Rady (UE) nr 1011/2011 z dnia 13 października 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii;
 - ewentualnie stwierdzenie, że decyzje te oraz rozporządzenie nie mają zastosowania do Issama ANBOUBY i nakazanie usunięcia jego nazwiska oraz

dotyczącej go wzmianki z wykazu podmiotów objętych sankcjami Unii Europejskiej;

— zasądzenie od Rady kwoty określonej tymczasowo na 1 EUR tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia celem naprawienia krzywdy doznanej przez skarżącego i szkody poniesionej przez niego na skutek wskazania Issama ANBOUBY jako wspierającego aktualny reżim syryjski;

— obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty, które co do istoty są identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-563/11 Anbouba przeciwko Radzie.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2011 r. — Al-Chihabi przeciwko Radzie

(Sprawa T-593/11)

(2012/C 25/119)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fares Al-Chihabi (Aleppo, Syria) (przedstawiciele: L. Ruessmann i W. Berg, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzeń Rady (UE): nr 878/2011 z dnia 2 września 2011 r.⁽¹⁾ i nr 1011/2011 z dnia 13 października 2011 r.⁽²⁾, jak również decyzji Rady: 2011/522/WPZiB z dnia 2 września 2011 r.⁽³⁾ i 2011/684/WPZiB z dnia 13 października 2011 r.⁽⁴⁾, jak również wszelkich późniejszych aktów prawodawczych przedłużających lub zastępujących środki ograniczające, w zakresie, w jakim odnoszą się one do skarżącego;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, w szczególności w zakresie obowiązku uzasadnienia, o którym mowa w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 216 TFUE oraz art. 14 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 442/2011⁽⁵⁾.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia przysługującego skarżącemu prawa do obrony, w szczególności w zakresie prawa do bycia wysłuchanym oraz prawa do kontroli sądowej przestrzegania tego prawa.